

Bau-baul copiilor

Așa începe povestea.

Cu mult, mult timp în urmă, nu erau copii nicăieri pe lumea aceasta. Înainte să existe părinții, înainte să adie prima boare de vânt, înaintea așa-numitului „AN FĂRĂ COPII”, trăia pe pământ groaznicul Bau-bau.

Peste tot în lume, înfricoșătorul Bau-bau apărea și fura copii. La început, nimeni nu și-a dat seama ce se întâmplă. Nici chiar dascălii nu au luat în seamă lipsa lor, ceea ce era și mai ciudat. Așa se face că în cele din urmă, toți copiii au dispărut, chiar dacă credeți sau nu, e adevărat, nu mai rămăsese niciunul. Nici în Belgia, nici în Bagdad, nici în Belarus, nici în Belfast, nici în Bethlehem, nici în Beijing, nici în Berlin, nici în Bogota, nici în Bologna, niciunde pe lumea aceasta nu se mai găsea vreun copil.

Bau-bau era de o urâțenie teribilă cu burta lui umflată și cu cei 39 ochi și 26 urechi. Cu toate că avea atâția ochi, nu vedea mai nimic. Da, Bau-bau era complet orb. Cum a reușit să-i caute și să-i găsească pe copii, nimeni nu știe. Cu toate că avea atâtea urechi, nu auzea niciun sunet. Cum putea să-i audă pe copii, nimeni nu știe. Cum arăta nasul lui? Era borcănat ca un coș de burlan. Și pentru că uneori trebuia să își mai ardă părul care tot creștea și creștea, din el ieșea foarte mult fum. Oricum, asta nu l-a ajutat prea mult, tot nu putea respira.

Teribilul Bau-bau se înfățișa ca o bestie hidoasă, de culoare brună. Și așa cum știm cu toții, o bestie nu cunoaște darul vorbirii. Așa că tot ce auzeai de la Bau-bau era: BBBBBBBBBB.

De fiecare dată când copiii se jucau în parcuri, sau alergau pe străzi, sau se simțeau în largul lor pe plajă, Bau-bau apărea de nicăieri, îi răpea și îi ducea departe de locurile acelea. Când toți copiii lumii dormeau în patul lor, Bau-bau venea după ei și, fără să-i trezească, îi făcea să dispară. Unde îi ducea? Cum? Nimeni nu știe.

Tot ce se știe este că Pământul era pustiit de copii. Dar oare au dispărut cu toții? Nu chiar, pentru că undeva mai era o țărișoară, unde Bau-bau nu a călcat niciodată. Un loc în care copiii trăiau dintotdeauna o viață normală, unde se jucau fericiți, mâncau iaurturi delicioase și făceau o mie de alte lucruri copilărești. Mă întrebați care e numele țărișoarei? HAYASTAN era numele ei.

În fiecare dimineață, la micul dejun, Bau-bau mânca 39 hamburgeri și își potolea setea cu 26 cești de ceai de gândac. În fiecare zi, la prânz, mânca 39 farfurii cu plăcintă belgiană de vită și bea 26 boluri de supă de gândac. La cină servea întotdeauna 39 porții de caviar Beluga cu fasole și consuma 26 căni de cafea tigru-bengaleză. Între mese, mânca o mulțime de albine. Iar seara târziu, înainte să se culce, se auzeau râgâieli zgomotoase.

Dar bineînțeles, așa cum știți deja cu toții până acum, aceasta nu este o poveste adevărată. Să nu credeți un cuvânt din ce v-am spus. E un simplu basm, doar o altă poveste imaginară.

De ce? Pentru că Bau-bau nu există. El nu a trăit niciodată și nu va exista vreodată. Așa că nu trebuie să vă temeți de nimic.

Singurul lucru pe care o să vi-l amintiți de acum sau oricum lucrul pe care niciunul dintre voi nu-l veți putea uita vreodată e că în alfabetul meu există litera B. O literă tare frumoasă care se află undeva la începutul lui. E chiar a doua. Așadar, de acum încolo nu trebuie să vă mai îngrijați, fiți doar fericiți. Pentru

că singurul lucru pe care copiii ar trebui să-l facă e să râdă din toată inima, cât mai des. Fiți veseli și jucați-vă până când vacile se întorc de la păscut. Distrăți-vă așa cum o fac porcii-zburători. Pentru că da, ăsta e adevărul: porcii zboară!

Dar asta e deja o altă mâncare de pește, o altă poveste. E istoria poveștii literii P, și nu B. Iar pentru a v-o putea istorisi va trebui să mă întorc înapoi în așanumitul „AN AL PORCILOR ZBURĂTORI”. Între timp, tot ceea ce trebuie să faceți e să urmăriți luna de pe cer. Și eu sunt convins că într-o noapte veți vedea porci zburători undeva acolo, în lumina lunii.

Da, sunt convins că așa se va întâmpla și că o să vi se pară minunat.

*O povestioară scrisă în 20 octombrie 2012, la Dilijan, Armenia
Un basm pentru copii scris în cadrul „lanțului-tematic”, din Hovn
Casa muzeală Tumanyan, 21 octombrie, 2012
(Dedicată copiilor din satul Tumanyan)*

**story © Filip Van Zandycke - hoedgekruid@gmail.com
translated into Romanian by Lavinia Rogojină**

*Imprevizibila *1) femeie-calamitate/ nestatornica*2) femeie-curtată*

*(Istoria femeii de pretutudineni ca succesiune și alternativă inedită pentru povestea Bau-
baur copiilor”.*

*O istorie absurdă, neinteligibilă despre adulți, scrisă în graiul bufniței, simbol al
înțelepciunii în creștere)*

*A fost odată un bătrân bărbos
Ce zicea, „ Cum m-am temut a fost –
Două bufnițe și un erete,
Patru mierle și-un sticlete,
În barba mea și-au găsit cuib!”
(din Cartea nonsensurilor, de Edward Lear)*

Fantastic ne-am mai desfășurat. Încercam să vorbim cât mai măgulitor. Așteptam în tăcere orice urma să se întâmple. Ne-am întrebat cine avea să plece și cine avea să rămână. Oare ce pofteam de la această femeie-calamitate, imprevizibilă în excentricitatea ei? Nu aveam de unde să știm dacă suflarea minții ei nefirești nu ne va duce în derivă. Ce doream de la această femeie-curtată de toți? Să nu fim îndepărtați de lângă ea? Să ne șoptească cuvinte de înțelepciune? Femeinitatea ei, firea-i sălbatică? Să devină soția noastră capricioasă?
Fantastic ne-am mai desfășurat. Pierzându-ne cu firea.

Noi: presupușii fătălăi onaniști din această fabulă?

Aceasta-i o istorisire a „ne-ființei”, a bărbaților care încearcă să o prindă pe femeia-fără-de-frâu, să danseze cu ea un vals care să-i poarte departe. Nimeni nu ne-a avertizat însă că ea este o luptătoare, o femeie imposibil de stăpânit.

Aceștia suntem noi:

Oscar e un fricos sfios. Crede că o femeie nu are prea mare însemnătate. Oscar consideră că e important să fii sobru. Nu e prea încântat de ea, nu va închina niciun pahar de whiskey în cinstea ei. Nu vrea să o atingă: nu va fi o nuntă improvizată pe fugă. Îi place să o studieze atent și apoi să o abordeze cu replici inteligente: „Viața este bună, viața este plină de zel, dacă se răcește prea tare, dă drumul la furnal.”

Billy e mai nesăbuit decât Oscar. Foarte versatil, îi place să provoace suspans.

Uneori și-ar dori ca ea să arate trăznet. Câteodată, alungă voit vremea, și-i dă fiori.

Will, fiul lui Frank, e spiritual și amuzant. Frank, tată fiind, ar vrea să meargă cu ea și fiul lui la zoo. Edmund, fiul lui Will, un adolescent abia, critică tot timpul femeile-calamitate. În același timp, îi studiază fiecare mișcare și încearcă să o transpună simbolic în scriitura lui. Într-o zi, ar vrea să meargă cu ea la castelul prietenului său, Axel.

Leonard e virgin, dar se comportă mai tot timpul ca un mascul cuceritor, întotdeauna feroce, întotdeauna în căutarea următoarei prade. Într-o manieră foarte modernă, își construiește fluxul conștiinței, ascunzându-și gândurile despre ea. Visează să meargă împreună într-o călătorie până la far. Minte lui se cufundă într-un ritual care nu e pe placul lui Oscar: o căsătorie la modă, o viață nemuritoare alături de ea. E doar un afemeiat care folosește culori insipide creându-și zi de zi o țară a minunilor.

Winnie e un bețivan: bea, urinează, defechează. Dar e la fel de înțelept ca bufnița în momentul de față. Bu hu hu!

Ludwig, filosoful mucalit, lucrează la o teorie despre limbajul femeii-curtate. Și o imaginează ca pe o fetișcană neconvențională, pierdută în pădure, o femeie-calamitate care se află într-o situație dificilă, dar care nu are experiența necesară pentru a se descurca de una singură. I se întâmplă deseori să-și schimbe părerea despre ea: rutina lui zilnică ar fi plimbările cu ea. El se opune țării minunii construite de Leonard. Prin gesturile sale ar vrea să inventeze propria piesă, să-și compună singur muzica, să facă propria scenografie și să o prindă în bufoneriile sale. El însuși se încrede în basmul bufniței care nu-i poate spune buhuhu unui găște. Buh!

William e un om de cuvânt. În universul lui, creează un preludiv. O introducere despre ea ca spirit universal, remodelând-o de fiecare dată într-o operă de artă. E un romantic fin care trăiește undeva pe lângă lacul imortalității. Așa că, în fiecare zi iese și culege narcise și le presează într-un poem. Asta îl ajută să-și amintească de ea. O adoră și o hrănește cu viermi. Organizația Mondială de Sănătate nu are date despre acest fapt.

Noah, starul de pe internet cunoscut lumea largă, vorbește cu ea într-un puhoi de limbi diferite. Navighează printre propozițiile sale, ca și cum limba lui ar ajunge din Wyoming în Washington și de acolo mai departe, până pe Wall Street. Acesta e paradisul lui, Valhalla, încercarea de a rămâne cu capul deasupra apei. Undeva pe epava sa, scrie o altă poveste pentru ea. Și în felul acesta, modifică mișcările lichidului și dă naștere unor noi semnificații. Copiii minune fac așa.

Ea, nestatornica femeie-fără-de-frâu.

Pe cât era de perversă, nici că i-a păsat de ceva. Nu a vrut să-și arate sentimentele față de niciunul dintre ei. Și-a îngrămădit gândurile și simțămintele în cuvinte de veghe, litere sau simboluri, folosind construcții sileptice proprii.

Cu toate acestea, era o femeie adultă, puternică și matură în feminitatea ei, atât de umană printre noi. Și, așa cum umbla vorba, o femeie libertină. Spuneți-i femeia cu gene lungi, care îți răpește inima doar printr-o privire, femeia care spune da la asta și nu la cealaltă, oui oui –si si, asta era ea, non non, nu e vorba despre cealaltă femeie.

Deși îi tot făceam semne să se apropie, așa cum îi comanzi chelnerului salată Waldorf și vodcă, nu prea ne dădea importanță. Eram prea firavi pentru ea. Și, mai presus de toate, hainele din garderoba personală o preocupau considerabil mai mult decât o interesam noi. Orice am fi purtat, nu ne potriveam.

Odată, înainte să ne cunoaștem, a fost mușcată de o nevăstuică, de un jder de fapt. Brațele ei au fost îmbrățișate de cicatrici. Își acoperea trupul cu o haină veche, uzată. Doar încheieturile degetelor ei puteau fi zărite, atunci când își scărpină ușor cotul. Așa își alina ea rănilile. Până și talia îi era irosită. Ca să ne rezumăm la obiceiurile sale nerostite, uneori bătea puternic din picior. „Buff!”, se auzea de nicăieri o lovitură sub șezut. „Fiuu!”, un bici sub șold. „Iuhuu!”,...nu se oprea niciodată, până când se întreba ea însăși: cine-a-făcut-o? Apoi își lungea rănilile și cânta despre spiritul ascuns în limbajul trupului ei. Încă în plină forță, își cizela calitățile și își sincroniza mișcările delicate de blues ale inimii ei calde și primitoare. Îi era lehamite de noi. Poate se săturase chiar și de ea însăși, de leșul bine-făcut, de rotunjimile ei armonioase. Firește, era perfect conștientă de greutatea pe care o avea.

Plecarea noastră nu ar fi fost o pierdere prea mare pentru ea. Prezența noastră cântărea prea puțin. Ne aflam de partea greșită a balanței ei. Ea mergea în vârful degetele pe lângă noi, ascunzându-și gleznele în cizme Wellington albe.

Ne-a înnegurat pe toți ca luna lipsită de lumină, într-o noapte fără stele. Oricum, nu credeam că porcii zboară. Ne-am luat tălpășița fiecare și ne-am îndepărtat de ea.

Într-o zi, s-a hotărât să refacă Pactul de la Varșovia cu toți bărbații care o înconjurau. Nici mai mult, nici mai puțin de atât. Urma să facă o călătorie spre apus. Poate că în sfârșit avea să ne aprindă entuziasmul. Cândva avea să ajungă pe insula Winward, din Marea Caraibelor sau poate, clătinându-se, avea să o ia spre Wagga Wagga, undeva în statul New South Wales, din Australia. Iar în cele din urmă, va ajunge probabil chiar în Wetteren sau Wichelen, două dintre acele mici orașele conservatoare, din partea est-flamandă a Belgiei.

Și în drumul ei spunea de fiecare dată:

„căci bărbații/ pot veni/ și femeile-curtate/ pot pleca

Cum Dracula făcea unora/ și Ruxandra altora.”

Cât despre femeia-curtată, ea a rămas o leoaică. O regină a universului. O magiciană a globului, care se lupta și îi înfrângea pe toți.

A fost odată ca niciodată, o femeie care i-a fermecat pe toți, undeva în drum spre Waterloo.

Note și explicații pentru titlul povestirii (adăugate de autor)

*Nestatornică/fără-de-frâu (wayward) – nu foarte ușor de dominat sau controlat;
încăpățânată într-un mod copilăresc sau capricios; voit puerilă sau perversă, ciudată*

Femeia-calamitate (woe 1 – man):*

- *vai (woe): o mare supărare sau suferință, mâhnire, durere amară*
- *vaiuri (woes): lucruri care provoacă suferință și neliniște*
- *vai se întâmplă (woe betide) – vor exista probleme pentru cineva*
- *vai mie (woe is me!) – vai, cât sunt de nefericit!*
- *vai, plecați (woe begone) – pare trist*

*Femeia-curtată (woo*2- man):*

- *a curta (to woo): a încerca să obții acordul cuiva – a încerca să cucerești, să primești, să urmărești, a căuta să câștigi (faima sau bogația)*
- *a peți (to woo): mod (învechit) prin care încerci să convingi o femeie să se căsătorească; a curta*

o femeie (a woman) – nota autorului

- atractivă și atrăgătoare, beatitudine și bizarerie, cuceritoare și candidă, dorită și delicată, elegantă și eternă, fertilă și fantastic râvnită, grațioasă și grandioasă, hotărâtă și hipnotică, intimă și imaginară, jubilantă și jovială, „k” inestetică și kamikaze, lascivă și lumească, mistificatoare și magică, nudă și nu departe, oceanică și onorabilă, plăcută și pașnică, quasi-volubilă și quasi-vibrantă, respingătoare și reconfortantă, sătulă și senzațională, tactilă și temeinică, unică și universală, vibrantă și voitoare, de-peste-tot și atotînțeleaptă, cromozonul XL și X, yuppi și yam yam, zen și zărghită,mai ales. În Armenia!

(O povestioară scrisă de Filip Van Zandycke, octombrie-noiembrie, 2012

*la rugămintea și sugestia Ruxandrei Cesereanu,
în timpul festivalului „Arca Literară”, din Armenia)*

story © Filip Van Zandycke - hoedgekruid@gmail.com

translated into Romanian by Lavinia Rogojină